Usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 23. 1. 2013, sp. zn. 1 Ntd 2/2013, ECLI:CZ:VSOL:2013:1.NTD.2.2013.1

Číslo: 62/2013

Právní věta:

Devolutivní účinek stížnosti vylučuje, aby (s výjimkou případu upraveného ustanovením § 146 odst. 1 tr. ř.) o tomto opravném prostředku rozhodl soud, který není nadřízeným soudu, jenž napadené usnesení vydal. To platí i v případě stížnosti proti usnesení o vazbě, vydanému soudem ve stadiu přípravného řízení, o níž se rozhoduje po podání obžaloby.[*)]

V takovém případě o stížnosti rozhoduje senát nadřízeného soudu složený z předsedy senátu a dvou soudců.

[*)] *Poznámka redakce: S ohledem na změnu právní úpravy provedenou zák. č. 459/2011 Sb., podle níž s účinností od 1. 1. 2012 o dalším trvání vazby obviněného v přípravném řízení nerozhoduje státní zástupce, se v tomto směru neuplatní právní názor vyslovený v rozhodnutí pod č. 35/2012 Sb. rozh. tr.*

Soud: Vrchní soud v Olomouci

Datum rozhodnutí: 23.01.2013

Spisová značka: 1 Ntd 2/2013

Číslo rozhodnutí: 62

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Příslušnost soudu, Řízení o stížnosti

Předpisy: § 146 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Z o d ů v o d n ě n í :

I.

Na podkladě usnesení vydaného samosoudkyní Městského soudu v Brně dne 7. 1. 2013, sp. zn. 7 T 199/2012, byla podle § 24 odst. 1 tr. ř. Vrchnímu soudu v Olomouci předložena trestní věc

obviněného R. L., vedená u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 70 Nt 1984/2012, a trestní věc obviněného R. B., vedená u téhož soudu pod sp. zn. 70 Nt 1985/2012, k rozhodnutí o příslušnosti.

Z odůvodnění tohoto usnesení vyplynulo, že se jím označený soud domáhá toho, aby vrchní soud rozhodl o věcné, resp. funkční příslušnosti soudu k rozhodnutí o stížnostech, které podali oba stěžovatelé – v době podání těchto opravných prostředků již v procesním postavení obžalovaných – proti usnesením o jejich ponechání ve vazbě ve stadiu přípravného řízení.

Skutkový základ věci vyjádřil předkládající soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedením těchto skutečností:

> „Obžalovaný R. L. je trestně stíhán pro přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), c), d), odst. 2, 3 tr. zákoníku, dílem dokonaný, dílem nedokonaný ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, přečin neoprávněné opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 tr. zákoníku, přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1tr. zákoníku a přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku. Obžalovaný R. B. je trestně stíhán pro přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a),písm. d), odst. 2 tr. zákoníku, přečin neoprávněné opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 tr. zákoníku a přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku. Trestní věc obou obžalovaných je vedena pod společnou sp. zn. 7 T 199/2012, kdy oba obžalovaní jsou stíháni vazebně.
>
> Usnesením Městského soudu v Brně ze dne 29. 10. 2012, sp. zn. 70 Nt 1984/2012, bylo rozhodnuto, že se obviněný R. L. ponechává ve vazbě z důvodů uvedených v § 67 písm. a), písm. c) tr. ř. Usnesením Městského soudu v Brně ze dne 29. 10. 2012, sp. zn. 70 Nt 1985/2012, bylo rozhodnuto, že se obviněný R. B. ponechává ve vazbě z důvodů uvedených v § 67 písm. c) tr. ř. Proti oběma usnesením si obvinění podali stížnost, proto byly věci předloženy k rozhodnutí o stížnosti Krajskému soudu v Brně dne 21. 11. 2012. Oba spisy byly poté bez věcného vyřízení dne 5. 12. 2012, resp. 7. 12. 2012, vráceny Městskému soudu v Brně s tím, že po podání obžaloby je tento příslušný k rozhodnutí o stížnostech obviněných. Krajský soud tento svůj postup opírá o rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 5. 10. 2011, sp. zn. 7 Tz 68/2011 (publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek NS ČR 5/2012, č. 35), tedy, že po podání obžaloby je příslušný k projednání soud příslušný k projednání obžaloby.
>
> Ve věci samé byla na oba obžalované dne 8. 11. 2012 státní zástupkyní Městského státního zastupitelství v Brně podána pod č.j. 2 ZT 92/2012-170 obžaloba. Usnesením Městského soudu v Brně ze dne 3. 12. 2012, č.j. 7 T 199/2012-931, bylo rozhodnuto podle § 72 odst. 3 tr. ř., že se obžalovaný R. L. obžalovaný R. B. ponechávají ve vazbě i nadále z důvodů § 67 písm. c) tr. ř. Stížnost obou obžalovaných byla usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 18. 12. 2012, sp. zn. 4 To 508/2012, zamítnuta. Ve věci je dále vedeno hlavní líčení.“

K uvedeným skutečnostem lze dodat to, že z obsahu předložených spisů označeného soudu sp. zn. 70 Nt 1984/2012 (obv. R. L.) a sp. zn. 70 Nt 1985/2012 (obv. R. B.) vrchní soud zjistil, že k vypravení stížnostmi napadených usnesení soudem došlo až dne 8. 11. 2012 (č.l. 10, resp. č.l. 12) a že tudíž opravné prostředky proti nim byly podány již v době následující po podání obžaloby (dne 8. 11. 2012), tj. v okamžiku, kdy se v důsledku této skutečnosti trestní stíhání vedené vůči oběma stěžovatelům přesunulo do stadia řízení před soudem.

II.

Rozhodnutí o předložení věci vrchnímu soudu vyvolal procesní postup Krajského soudu v Brně, který (pod sp. zn. 9 To 426/2012 a sp. zn. 9 To 427/2012) jemu předložené spisy Městského soudu v Brně

přípisy vrátil tomuto soudu (dne 10. 12. 2012), aniž o stížnostech obviněných rozhodl. Na základě zjištění vrchního soudu takto postupoval v souladu s praxí, kterou realizoval i v jiných trestních věcech, ať již takových, kde obžaloba byla na obviněného podána u Městského soudu v Brně (např. sp. zn. 9 To 329/2012, či sp. zn. 9 To 426/2012), či takových, kde obžaloba byla na obviněného podána u Krajského soudu v Brně (např. sp. zn. 9 To 141/2012, či sp. zn. 9 To 158/2012).

Městský soud ve svém usnesení zaujal právní názor o své věcné, resp. funkční nepříslušnosti k rozhodnutí o označených opravných prostředcích, který vyložil následujícím způsobem:

> „Městský soud v Brně shledal, že není věcně (funkčně) příslušný k projednání stížnosti obžalovaných proti usnesení, která byla učiněna soudcem zdejšího soudu v přípravném řízení. Je toho názoru, že v této konkrétní věci není namístě postupovat analogicky podle rozhodnutí NS ČR, sp. zn. 7 Tz 68/2011. V tomto ohledu poukazuje na skutečnost, že po novele trestního řádu, učiněné zákonem č. 459/2011 Sb., došlo od 1. 1. 2012 ke značným změnám (především procesního rázu) v ustanovení o vazbě, kdy fakticky bylo veškeré rozhodování o vazbě přeneseno na soud a potlačena rozhodovací pravomoc státního zástupce. Pokud tedy v přípravném řízení rozhoduje soud jako orgán první instance, nemůže o opravném prostředku proti takovému rozhodnutí rozhodovat tentýž soud, byť v jiném složení. O stížnosti zásadně rozhoduje nadřízený orgán, jak vyplývá ze samotného názvu ustanovení § 147 tr. ř., přičemž výjimkou z obecného tzv. devolutivního účinku opravných prostředků je pouze v rámci trestního řízení tzv. autoremedura zakotvená v ustanovení § 146 odst. 1 tr. ř., o kterýžto případ se nejedná.
>
> Dle názoru Městského soudu v Brně postup Krajského soudu v Brně, který předložil stížnosti obžalovaných k rozhodnutí soudu obžaloby, nenachází oporu v zákoně. V tomto ohledu je třeba odkázat i na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 8. 2012, sp. zn. 11 Td 42/2012, kterým se rovněž řešila funkční příslušnost soudu obžaloby, kdy Nejvyšší soud ČR odkázal na analogii s výše citovaným svým rozhodnutím, sp. zn. 7 Tz 68/2011, což mj. odůvodnil s poukazem na to, že v projednávané věci nerozhodoval v prvním stupni Městský soud v Praze (nýbrž opět státní zástupce). V nyní projednávané věci však v prvním stupni rozhodoval Městský soud v Brně, i když jako soud přípravného řízení, což je dle názoru samosoudce hlavním důvodem pro to, aby o opravném prostředku proti takovému rozhodnutí nerozhodoval soud téhož stupně. Obecně by tím totiž docházelo k zásahům do práva obviněného na rovné zacházení, když o stejném opravném prostředku by v jedné fázi řízení rozhodoval kolektivní orgán složený z profesionálních soudců a v jiné fázi například pouze samosoudce, kdy navíc jediným důvodem pro takový postup by bylo podání obžaloby, tedy úkon zcela nezávislý na vůli (či jednání) obviněného. Městský soud v Brně je dále toho názoru, že zvolený postup Krajského soudu v Brně je i neefektivní s ohledem na ustanovení § 72 odst. 3 tr. ř., kdy ve lhůtě 30 dnů od podání obžaloby by měl tentýž soud rozhodovat dvakrát o důvodech vazby (jednou v rámci přezkumného řízení a jednou jako orgán I. stupně).“

III.

Vrchní soudu v Olomouci, jemuž byl spor o příslušnosti jakožto soudu nejblíže společně nadřízenému předložen, vyšel při svém rozhodování z následujících poznatků:

1)

Rozhodovací praxe soudů v otázkách vazebního řízení, konkrétně pak při řešení otázky toho, který orgán činný v trestním řízení má rozhodovat v době po podání obžaloby a stížnostech proti rozhodnutím o vazbě obviněného, která byla vydána v době, kdy se vůči němu vedlo tzv. přípravné řízení, byla významným způsobem usměrněna a sjednocena rozhodnutím publikovaným pod č.

35/2012 Sb. rozh. tr., v němž byl zaujat následující právní závěr:

> „Příslušnost soudu podle § 26 tr. ř. k úkonům v přípravném řízení je omezena pouze na dobu trvání přípravného řízení (§ 12 odst. 10 tr. ř.). Po ukončení přípravného řízení podáním obžaloby se příslušnost soudu řídí obecnými hledisky uvedenými v ustanoveních § 16 až 22 tr. ř. a soud příslušný podle těchto ustanovení se stává soudem příslušným ke všem rozhodnutím, která ve věci přicházejí v úvahu, a to včetně těch, jejichž potřeba vyvstala z procesních úkonů, k nimž došlo ještě v přípravném řízení.
>
> Proto o stížnosti obviněného podané proti usnesení, jímž rozhodl státní zástupce v přípravném řízení podle § 71 odst. 3 tr. ř. (ve znění účinném do 31. 12. 2011) o dalším trvání vazby, v době po podání obžaloby rozhoduje soud (§ 146a odst. 1 písm. a/ tr. ř.) příslušný k projednání obžaloby. Jelikož nejde o rozhodování o vazbě tohoto obviněného v přípravném řízení, nejsou soudci, kteří rozhodují o takové stížnosti, vyloučeni z vykonávání úkonů trestního řízení z důvodu, jenž jinak vyplývá z ustanovení § 30 odst. 2 věty druhé tr. ř.“

Byť z přípisů, jimiž krajský soud jemu předložené spisy bez věcného rozhodnutí vrátil Městskému soudu v Brně, explicitně neplyne, že by popsaným způsobem postupoval na základě takto zaujatého právního názoru, není patrně důvod ke zpochybnění toho, že z citovaného rozhodnutí publikovaného ve Sbírce soudních stanovisek a rozhodnutí vydávaného Nejvyšším soudem vycházel (jak usoudil soud předkládající).

2)

Předkládající soud správně poukázal na tu skutečnost, že označené rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 10. 2011, sp. zn. 7 Tz 68/2011) zaujalo právní názor k aplikaci zákonných ustanovení, která byla po jeho vydání změněna později vydaným zákonem účinným od 1. 1. 2012, jímž je zák. č. 459/2011 Sb. Tento zákon významně zredukoval oprávnění státního zástupce, jimiž dosud disponoval při rozhodování o vazbě obviněného ve stadiu přípravného řízení, neboť veškeré rozhodování, které má za následek další omezení osobní svobody obžalovaného, přenesl na soud (podle § 72 odst. 1 tr. ř.: „Nejpozději každé tři měsíce od právní moci rozhodnutí o vzetí do vazby nebo právní moci jiného rozhodnutí o vazbě je v přípravném řízení soudce povinen rozhodnout na návrh státního zástupce o tom, zda se obviněný i nadále ponechává ve vazbě, nebo zda se z vazby propouští. Jinak musí být obviněný neprodleně propuštěn z vazby.“). Státnímu zástupci tak bylo ponecháno toliko oprávnění k propuštění obviněného z vazby.

Naopak podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2011 bylo oprávnění státního zástupce rozhodovat o vazbě obviněného ve stadiu přípravného řízení upraveno v daleko širším rozsahu, neboť státní zástupce sám svým rozhodnutím mohl ponechat obviněného nadále ve vazbě. Toto jeho oprávnění plynulo jak z ustanovení § 71 odst. 3 tr .ř., dle něhož: „Jestliže doba trvání vazby v přípravném řízení dosáhne tří měsíců, je státní zástupce povinen do pěti pracovních dnů po uplynutí této doby rozhodnout, zda se obviněný ponechává i nadále ve vazbě, nebo zda se z vazby propouští na svobodu.“, tak z ustanovení § 71 odst. 4 tr. ř., dle něhož: „Rozhodne-li státní zástupce, že obviněný se ponechává ve vazbě, je povinen nejpozději do tří měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí znovu rozhodnout o tom, zda se obviněný ponechává i nadále ve vazbě, nebo zda se obviněný propouští z vazby na svobodu. Ponechat obviněného ve vazbě lze, jen pokud nebylo možné pro obtížnost věci nebo z jiných závažných důvodů trestní stíhání v této lhůtě skončit a propuštěním obviněného na svobodu hrozí, že bude zmařeno nebo podstatně ztíženo dosažení účelu trestního stíhání.“.

Současně právní úprava obsažená v trestním řádu účinném do 31. 12. 2011 počítala s tím, že (§ 146a odst. 1 písm. a/ tr. ř.) „o stížnosti proti rozhodnutí, kterým státní zástupce rozhodl o dalším trvání vazby […] rozhoduje zpravidla do pěti dnů po uplynutí lhůty k podání stížnosti všem oprávněným

osobám soud, v jehož obvodu je činný státní zástupce, který napadené rozhodnutí vydal“.

Uvedená ustanovení tak zajišťovala, že o opravném prostředku podaném proti rozhodnutí o ponechání obviněného ve vazbě ve stadiu přípravného řízení rozhodoval orgán odlišný (soud) od toho, který napadené rozhodnutí vydal (státní zástupce). Stejná situace zůstala zachována (srov. současné znění § 146a odst. 1 písm. a/ tr. ř.) ohledně přezkoumání rozhodnutí vydaného státním zástupcem i po datu 31. 12. 2011. Je však nezbytné zdůraznit, že předmětem takového přezkumu již není rozhodnutí o ponechání obviněného ve vazbě, neboť k jeho vydání již není státní zástupce oprávněn.

3)

České trestní právo procesní vychází z toho, že řádné opravné prostředky jsou projednávány v řádném instančním postupu při zachování zásady dvojinstančnosti (výjimkou je zde odpor). Tato zásada se plně uplatňuje i v případě stížnosti, neboť výjimku z pravidla, že o podané stížnosti rozhoduje nadřízený orgán (§ 147 tr. ř.), představuje pouze případ tzv. autoremedury upravený v ustanovení § 146 odst. 1 tr. ř. Obecný devolutivní účinek stížnosti, tj. přenesení rozhodnutí o opravném prostředku na jiný orgán (zpravidla vyššího stupně) oproti orgánu, který rozhodoval v původním řízení, zajišťuje zpravidla kvalitnější přezkoumání napadeného rozhodnutí na vyšší odborné úrovni při zachování základních procesních zásad. Tento teoretický předpoklad je jedním z východisek řešení, že řádné opravné prostředky (tj. i stížnost) mají zásadně devolutivní účinek.

Z již zmíněného ustanovení § 146 odst. 1 tr. ř., resp. té jeho části, která se vztahuje k činnosti soudu („Orgán, proti jehož usnesení stížnost směřuje, může jí sám vyhovět, nedotkne-li se změna původního usnesení práv jiné strany trestního řízení.“) plyne, že neshledá-li tento důvod k jeho aplikaci, musí po podání stížnosti postupovat způsobem upraveným ustanovením § 146 odst. 2 písm. c) tr. ř., dle něhož: „Jestliže lhůta k podání stížnosti již všem oprávněným osobám uplynula a stížnosti nebylo vyhověno podle odstavce 1, předloží věc k rozhodnutí předseda senátu okresního soudu nadřízenému krajskému soudu.“.

Citované ustanovení vylučuje, aby přezkum napadeného rozhodnutí a zejména vydání rozhodnutí nevyhovující požadavku stěžovatele učinil týž orgán (týž soud), který napadené usnesení vydal.

IV.

S přihlédnutím k těmto východiskům pak přistoupil vrchní soud k vyřešení otázky, kterému soudu přísluší o stížnostech obžalovaných rozhodnout.

1)

Postup, který zaujal senát krajského soudu, lze akceptovat pouze v tom směru, že důvodně neshledal podmínky k tomu, aby se – jako senát určený rozvrhem práce tohoto soudu k „rozhodování stran úkonů soudů v přípravném řízení“ – zabýval rozhodováním mu předložených opravných prostředků. Ačkoli mu byla předložena rozhodnutí, která vydal Městský soud v Brně jako soud, jehož příslušnost je určena ustanovením § 26 tr. ř., správně na základě poznatku o podání obžaloby na oba obviněné dovodil, že již není namístě, aby ve věci nadále činil rozhodnutí jakýkoli (tj. i stížnostní) soud, který ve smyslu citovaného ustanovení činí úkony ve stadiu přípravného řízení. V tomto směru ani pozdější právní úprava konkretizovaná v tomto rozhodnutí v části III. ničeho nezměnila na správnosti právního závěru vyjádřeného hned v první větě výše označeného publikovaného rozhodnutí, tj. že, „Příslušnost soudu podle § 26 tr. ř. k úkonům v přípravném řízení je omezena pouze na dobu trvání přípravného řízení (§ 12 odst. 10 tr. ř.).“ Logickým důsledkem tohoto konstatování je i platnost hned následující právní věty, tj. že „Po ukončení přípravného řízení podáním obžaloby se příslušnost soudu

řídí obecnými hledisky uvedenými v ustanoveních § 16 až 22 tr. ř. a soud příslušný podle těchto ustanovení se stává soudem příslušným ke všem rozhodnutím, která ve věci přicházejí v úvahu, a to včetně těch, jejichž potřeba vyvstala z procesních úkonů, k nimž došlo ještě v přípravném řízení."

2)

Za neopodstatněný ovšem pokládá vrchní soud postup uvedeného senátu krajského soudu spočívající v tom, že věc posléze vrátil Městskému soudu v Brně, jsa patrně veden myšlenkou, že o stížnosti obviněného, podané proti usnesení o dalším trvání vazby vydaném v přípravném řízení, „v době po podání obžaloby rozhoduje soud [..] příslušný k projednání obžaloby".

Uvedený procesní postup dle názoru vrchního soudu nereflektuje dostatečně právní úpravu obsaženou v trestním řádu. Míněny jsou jednak již zmiňované ustanovení § 146 odst. 1 písm. c) tr. ř., podle něhož (i vzhledem k dikci ustanovení § 2 odst. 9 tr. ř., dle něhož: „Rozhoduje-li v přípravném řízení soud v prvním stupni, rozhodnutí činí samosoudce.") musí věc nadřízenému krajskému soudu předložit i samosoudce, který stížností napadené usnesení ve stadiu přípravného řízení vydal, jednak úprava obsažená v ustanoveních § 147-150 tr. ř., která předpokládá, že rozhodnutí o stížností napadeném usnesení učiní nadřízený orgán.

Za „nadřízený orgán" ve smyslu citovaných ustanovení je dle vrchního soudu třeba pokládat krajský soud, neboť ten je v rámci dvojinstanční soustavy uplatňující se při rozhodování o řádných opravných prostředcích (též stížnosti) určen zákonem k tomu, aby příslušné rozhodnutí vydal.

Podle názoru vrchního soudu za nadřízený orgán ve smyslu § 147 a násl. tr. ř. nemůže být pokládán tentýž soud (týž orgán činný v trestním řízení), byť by rozhodnutí o opravném prostředku nutně vydal v jiném personálním obsazení (jiným soudcem v případě trestního stíhání obviněného, vedeného pro trestný čin, o němž přísluší rozhodovat samosoudci, případně senátu u věci, o níž nerozhoduje samosoudce).

Splnění požadavku, aby o stížnosti rozhodl nadřízený orgán a současně aby rozhodnutí vydal soud „příslušný k projednání obžaloby", nelze u věcí, o nichž ve smyslu § 16 tr. ř. rozhoduje v prvním stupni okresní soud, dosáhnout. V daných souvislostech si platnost právního závěru výše uvedeného, tj. že o stížnosti obviněného, podané proti usnesení soudce o dalším trvání vazby vydaném v přípravném řízení, „v době po podání obžaloby rozhoduje soud [..] příslušný k projednání obžaloby", lze představit jen u věcí, k jejichž rozhodování je v prvním stupni ve smyslu § 17 tr. ř. určen krajský soud. Tento soud lze pokládat za soud nadřízený soudu okresnímu, jehož soudce příslušné rozhodnutí ve stadiu přípravného řízení vydal.

V případě věcí, jejichž charakter odůvodní podání obžaloby u okresního soudu (§ 16 tr. ř.), je zjevné, že požadavku na soustředění rozhodnutí o podané stížnosti a rozhodnutí o dalším trvání vazby obviněného v řízení soudním ve smyslu § 72 odst. 3 tr. ř. u jednoho orgánu (vzhledem k zákonné úpravě rozhodování o stížnosti výše citované) nelze dosáhnout. Je proto nezbytné upřednostnit zájem na přezkumu napadeného rozhodnutí orgánem určeným zákonnou úpravou, tj. nadřízeným krajským soudem, byť takové rozhodování bude vyžadovat jistou součinnost mezi oběma soudy (soudem stížnostním a soudem nalézacím). Rozhoduje-li totiž soud vždy z hlediska stavu *ex nunc*, bude nezbytné před vydáním rozhodnutí o vazbě jedním (rozhodování o stížnosti) či druhým (rozhodování podle § 72 odst. 3 tr. ř.) soudem zjistit, jaký je aktuální stav stran omezení osobní svobody obviněného vazbou.

3)

Byl-li vrchním soudem zaujat právní názor, že o stížnosti obviněného, vůči němuž se vede trestní

stíhání pro trestný čin spadající do věcné příslušnosti okresního soudu (§ 16 tr. ř.), má rozhodovat nadřízený krajský soud, bylo třeba dále řešit otázku, který ze senátů tohoto soudu má o podané stížnosti rozhodnout.

Vzhledem k účinkům, které jsou spojeny s podáním obžaloby (tj. ukončení přípravného řízení – § 12 odst. 10 tr. ř.), je namístě, aby se nastalá skutečnost (tzn. fakt podání obžaloby na stěžovatele) projevila v určení konkrétního senátu nadřízeného soudu, který má rozhodnout o jeho opravném prostředku. S ohledem na závěry vyslovené v rozhodnutí č. 35/2012 Sb. rozh. tr., jejichž platnost nebyla nikterak zpochybněna ani novelizovanými ustanoveními trestního řádu týkajícími se otázek rozhodování o vazbě obviněného, se již věcí nemůže zabývat senát určený rozvrhem práce příslušného krajského soudu k rozhodování ve stadiu přípravného řízení. Je nezbytné trvat na tom, aby rozhodnutí vydal senát, kterému přísluší rozhodovat v tzv. soudním stadiu trestního stíhání obviněného. Konkrétně by rozhodnutí měl vydat ten senát krajského soudu, který je určen k rozhodování o stížnostech vydaných prvostupňovým (okresním) soudem, tzn. o stížnostmi napadených rozhodnutích vydaných samosoudcem či senátem, který má rozhodovat o podané obžalobě. V takovém případě jde o senát složený z předsedy senátu a dvou soudců.

Tomuto senátu (zabývajícímu se opravnými prostředky podanými proti rozhodnutím Městského soudu v Brně vydanými senátem 7 T) měly být v posuzované věci postoupeny k rozhodnutí stížnosti obviněných senátem 9 To Krajského soudu v Brně, u něhož byly zapsány k vyřízení.

4)

Zbývá dodat, že v souladu s právním názorem vysloveným v rozhodnutí č. 35/2012 Sb. rozh. tr. („Jelikož nejde o rozhodování o vazbě tohoto obviněného v přípravném řízení, nejsou soudci, kteří rozhodují o takové stížnosti, vyloučeni z vykonávání úkonů trestního řízení z důvodu, jenž jinak vyplývá z ustanovení § 30 odst. 2, věty druhé, tr. ř.“) rozhodnutí učiněné příslušným senátem o stížnosti obviněného nezakládá jeho vyloučení z dalšího rozhodování ve věci.

V.

Vrchní soud na základě výše uvedených poznatků shledal, že Městský soud v Brně důvodně dospěl k závěru o své nepříslušnosti k rozhodnutí o stížnostech, které proti usnesením tohoto soudu ze dne 29. 10. 2012 vydaným pod sp. zn. 70 Nt 1984/2012 a sp. zn. 70 Nt 1985/2012 podali obvinění R. L. a R. B. Podle § 24 odst. 1 tr. ř. proto rozhodl tak, že soudem příslušným k rozhodnutí o těchto opravných prostředcích obviněných je Krajský soud v Brně.

Vzhledem k tomuto právnímu závěru proto vrchní soud nerozhodoval o obou stížnostech obviněných, které mu byly současně s rozhodnutím ze dne 7. 1. 2013, na jehož podkladě rozhodl o příslušnosti soudu, rovněž předloženy. O těchto opravných prostředcích obviněných nerozhodoval, neboť v označených věcech se nepokládá za nadřízený (stížnostní) soud ve smyslu § 147 a násl. tr. ř.